

Arrest

nr. 345 187 van 21 april 2026
in de zaak RvV X /IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2024 met referentnummer 123139.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt samen met haar minderjarige kinderen het Rijk binnen op 19 december 2023 met een visum type C.

Ze dient op 3 januari 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse zus.

Op 15 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 18 oktober 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.01.2024 werd ingediend door:

*Naam: P. V., G. I. A.
Geboorteplaats: (...)
Verblijvende te: (...)*

*Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: (...)1979
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Nederlandse zus C. E. S. (RR. (...)) in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/2 stelt dat als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: "2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;"

Artikel 47/3 verduidelijkt dat deze andere familieleden bedoeld in art.47/2 "moeten bewijzen dat zij in het land van herkomst ten laste zijn van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen dan wel dat zij er deel uitmaken van diens gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Er dient in eerste instantie te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. Betrokkene maakt namelijk geen deel uit van het gezin van de referentiepersoon. Terwijl betrokkene pas op 03.01.2024 een aanvraag gezinshereniging indiende met haar Nederlandse zus verblijft de Nederlandse referentiepersoon al sedert augustus 2014 in België toen zij met haar echtgenoot en twee zonen naar België verhuisde. Tijdens het ononderbroken verblijf van de referentiepersoon in België breidde haar gezin nog uit met twee kinderen. Ze maakt dan ook reeds jarenlang gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer, en van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat ze zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf. Toen betrokkene nog in het land van herkomst verbleef, verbleef de referentiepersoon al jarenlang met haar gezin in België. Betrokkene maakt dan ook geen deel uit van het kerngezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat alvast niet kan blijken dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst. Uit het attest van MI-GLIS mag dan wel blijken dat betrokkene geen onroerend goed bezit in Suriname, maar niets sluit uit dat betrokkene in de jaren en maanden voorafgaand aan haar komst naar België wel degelijk over inkomsten beschikte in Suriname. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag dd. 09.11.2023 (NLDPRM230019691) ten opzichte van de Nederlandse autoriteiten in Suriname aantoonde dat zij economisch actief was als arbeider bij AZP en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte om een visum type C kort verblijf afgeleverd te krijgen. Betrokkene kan bezwaarlijk in november 2023 aanhalen economisch actief te zijn en daarbij aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om een visum te verkrijgen, om na haar aankomst te claimen dat zij ten laste was van haar Nederlandse zus in het land van herkomst.

Niettegenstaande dat er in de afgelopen jaren geregeld een geldovermaking van de referent aan betrokkene gebeurde, kan niet beoordeeld worden of deze fundamenteel was om in het levensonderhoud van de betrokkene te voorzien. Immers, betrokkene was klaarblijkelijk niet onvermogen wat betreft inkomsten in het land van herkomst en toont niet aan dat zij met haar inkomen niet kon voorzien in haar levensonderhoud, waardoor niet kan ingeschat worden of de bedragen essentieel dan wel aanvullend waren voor het overleven van de betrokkene. De voorgelegde gelden kunnen evenzeer voor andere doeleinden zijn aangewend. Het is niet ongebruikelijk dat familieleden die in het buitenland verblijven geld naar familie en vrienden in het land van origine overmaken bij wijze van schenking zonder dat de familie/vrienden er op zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien.

Het gegeven dat betrokkene sedert 13.01.2024 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Echter, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Kortom, uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd is, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. Verzoekster vroeg de gezinshereniging aan in functie van haar Nederlandse zus (Unieburger), op grond van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet.

*Op 03.01.2024 werd een bijlage 19ter afgeleverd.
(stuk 2)*

*Verwerende partij nam vervolgens een weigeringsbeslissing op 15.10.2024, dewelke ter kennis werd gegeven aan verzoekster op 18.10.2024.
(stuk 1)*

Evenwel diende verwerende partij, conform de toepasselijke wettelijke bepalingen, een beslissing te nemen binnen een termijn van zes maanden na opstart procedure, en dus voor 03.07.2024

De hierop toepasselijke wetsartikelen luiden immers als volgt:

Artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingswet:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijn. [...]”

Artikel 52, §4, tweede lid van het KB bepaalt vervolgens:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Beide artikelen, dus zowel de betrokken bepaling in het KB als deze in de Vreemdelingswet, spreken dus over een termijn van zes maanden.

2.

In zoverre verwerende partij zich wenst te beroep op het arrest Diallo van het Hof van Justitie (waarin werd beslist tot géén ambtshalve afgifte van een F-kaart wanneer de termijn van zes maanden werd overschreven), dient te worden gewezen op de rechtspraak van Uw Raad, waarin wordt bepaald dat dit arrest – dat een richtlijnconforme interpretatie betreft – louter van toepassing is op familieleden van burgers van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn en niet op familieleden van statische Belgen alsook op ‘andere’ familieleden van Unieburgers (zoals in casu het geval is).

Zo bv. RvV 22 december 2020, nr. 246 631.

“Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingswet en artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingsbesluit vormen de omzetting van artikel 10, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dat luidt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

[...]

De Belgische wetgever heeft in artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingsbesluit wel een vervaltermijn voorzien, doch enkel in de situatie dat “geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet”, zoals in casu. De Belgische wetgever heeft er hierbij aldus expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, wat in casu het geval is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst louter volledigheidshalve op dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de Burgerschapsrichtlijn niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci t. Bundesministerium für Inneres). Het staat niet ter discussie dat verzoeker een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden indiende in functie van zijn Belgische vader. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat deze heeft gebruik gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. De vader van verzoeker moet dus als een statische Unieburger worden beschouwd (zie tevens supra).

Bijgevolg hoeft er niet verwezen te worden naar het Unierecht, bij gebreke aan een “intra-communautaire aspect”. Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, in casu de Belgische referentiepersoon van verzoeker, “het effectieve genot wordt

ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van haar recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten”, dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C434/09 McCarthy t. Secretary of State for the Home Department).

Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is aan de orde, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkings sfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

Bij gebrek aan aanknopingspunten met de bepalingen van het Unierecht kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie (RvS 6 november 2019, nr. 245.995).

Derhalve diende op grond van artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de verzoeker te worden erkend, wat niet is gebeurd.

[...]

Waar de verwerende partij verwijst naar het Diallo-arrest van het Hof van Justitie en stelt dat het Europees recht – zoals verduidelijkt in het arrest DIALLO – immers niet toelaat dat de overschrijding van een beslissingstermijn ertoe zou leiden dat automatisch een verblijfskaart wordt toegekend – en dit nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij de gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van een statische Belg, kan deze redenering niet gevolgd worden. De verwerende partij vervolgt dat het betoog van de verzoekende partij tegenstrijdig is omdat een uniforme, Europeesrechtelijke interpretatie van artikel 42 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat de overschrijding van de daarin gestelde termijn niet kan leiden tot de automatische afgifte van een verblijfskaart.”

3.

Voor zover verwerende partij zich vervolgens wil beroepen op haar eigen instructie van mei 2023, wenst verzoekster het volgende aan te halen:

Verwerende partij vraagt inderdaad in een instructie van mei 2023 aan de gemeenten om in geen enkel geval nog ambtshalve verblijfskaarten F af te leveren wanneer zij geen beslissing neemt binnen de zes maanden na de aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een Belg of Unieburger (de instructie heeft m.a.w. betrekking op artikelen 40ter, 40bis en 47/1 van de Vreemdelingenwet).

Daarbij verwijst verwerende partij dus naar het Diallo arrest. In plaats van de ambtshalve afgifte van F-kaarten vraagt DVZ om het attest van immatriculatie van het familielid met één maand te verlengen. Hiervoor bestaat echter geen wettelijke basis!

In het arrest Diallo zei het Hof van Justitie dat het Unierecht zich verzet tegen de ambtshalve afgifte van een verblijfskaart aan een derdelands familielid van een Unieburger bij het overschrijden van een termijn van zes maanden na de aanvraag. Een dergelijke nationale regeling kan er volgens het HvJ immers toe leiden dat een verblijfskaart afgeleverd wordt aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in de Burgerschapsrichtlijn. In het Diallo arrest sprak het HvJ zich alleen uit over derdelands familieleden van Unieburgers (artikel 40bis van de Vreemdelingenwet). Het HvJ sprak zich dus niet uit over de ambtshalve afgifte van F-kaarten aan derdelands familieleden van een statische Belg (artikel 40ter van de Vreemdelingenwet), noch over de ambtshalve afgifte van F-kaarten aan ‘andere (derdelands) familieleden’ van een Unieburger (artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet).

DVZ verwijst in de instructie tevens naar het arrest van de Raad van State van 15 december 2022 (RvS nr. 255.275). Artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de erkenning van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden ten laatste zes maanden na de aanvraag erkend wordt aan de Unieburger en zijn familieleden, onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald. In het genoemde cassatie-arrest dd. 15.12.2022 stelt de Raad van State dat artikel 42 Verbljfwet niet bepaalt wat de gevolgen zijn indien er géén beslissing genomen wordt binnen de zes maanden na de aanvraag gezinshereniging. Noch geeft artikel 42 van de Vreemdelingenwet de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. In het arrest wordt vervolgens gesteld dat artikel 52, §4 van het Vreemdelingen-KB, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F-kaart indien de DVZ geen beslissing neemt binnen de zes maanden na een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een Belg of Unieburger, dus geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. De RvS acht in dat arrest artikel 52, §4 van het Vreemdelingen-KB daarom strijdig met artikel 4 van de Vreemdelingenwet.

Genoemd arrest (arrest nr. 255.275) betreft evenwel cassatierechtspraak van de Raad van State, hetgeen in principe alleen gevolgen heeft voor de betrokken partijen (inter partes) en heeft dus géén precedentenwerking of rechtstreekse gevolgen voor derden (erga omnes). Anders is het wanneer een administratieve rechtshandeling, zoals een algemeen besluit of reglement, vernietigd wordt door de RvS als annulatierechter: een dergelijke vernietiging heeft wél een uitwerking erga omnes.

4.

Voor zover verwerende partij vervolgens zou aanhalen dat, gelet op artikel 159 van de Grondwet, hoven en rechtbanken alleen besluiten en verordeningen mogen toepassen die wettig zijn (= exceptie van onwettigheid), dient erop te worden gewezen dat artikel 159 van de Grondwet zich alleen tot rechtscolleges richt en niet tot het bestuur. Het bestuur (zoals de DVZ of de gemeente) kan dus niet op eigen gezag besluiten of reglementaire bepalingen buiten beschouwing laten (zie onder meer RvS 19 september 1991, nr. 37.671; RvS 22 september 1992, nr. 40.449; RvS 22 april 1997, nr. 65.974).

Op de regel dat de uitvoerende macht niet bevoegd is om een reglementaire bepaling buiten toepassing te laten, bestaat wel een uitzondering: wanneer het besluit of reglement aangetast is door een flagrante en onbetwistbare onwettigheid, moet het besluit als onbestaande beschouwd worden, ook door het bestuur (zie onder meer RvS 22 november 2018, nr. 243.019; RvS 29 april 2008 nr. 182.591; RvS 22 april 1997, nr. 65.974, A.J.T. 1997-98, 527, noot J. Theunis).

In arrest nr. 255.275 spreekt de RvS zich niet uit over de vraag of artikel 52 §4 Verblijfswet aangetast is door een 'dermate manifeste en onbetwistbare onwettigheid' dat het als onbestaande beschouwd moet worden. Eerdere rechtspraak van de RvS én het Grondwettelijk Hof (GwH) in tegenovergestelde zin, lijken eerder te wijzen op het 'betwistbare karakter' van de (on)wettigheid van artikel 52 §4 Verblijfswet.

In 2017 stelde de RvS immers nog in een ander cassatiearrest, gesteund door twee arresten van het GwH, dat de termijn van zes maanden in artikel 42 Verblijfswet een absolute vervaltermijn is, dat artikel 52 van het Vreemdelingen-KB 'integraal' de uitvoering is van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en dat artikel 52 van het Vreemdelingen-KB als lagere norm niet strijdig kan zijn met artikel 42 Verblijfswet zodat er in alle gevallen ambtshalve een F-kaart moet afgeleverd worden wanneer geen beslissing genomen is binnen de zes maanden na de aanvraag (RvS 17 januari 2017, nr. 237.042).

In arrest nr. 121/2013 stelde het GwH uitdrukkelijk vast dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en verder van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever gewild heeft dat de termijn van zes maanden waarbinnen over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht beslist wordt, in elk geval nageleefd wordt (GwH van 26 september 2013, nr 121/2013). Daaruit volgde volgens de RvS dat de termijn van zes maanden een vervaltermijn is. Ook verwees de RvS naar arrest nr 128/2010 waarin het GwH wees op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: "enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt."

5.

De rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde oordeelde in 2019 dat de Belgische overheid zich niet kan beroepen op de eigen 'fout' om geen ambtshalve F-kaarten meer af te geven, zoals bepaald in artikel 52 van het Vreemdelingen-KB. De 'fout' betrof toen de foutieve omzetting van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn in de Belgische verblijfswetgeving door te voorzien in de ambtshalve afgifte van F-kaarten aan derdelands familieleden van een Unieburger. Dat laatste was volgens het HvJ in het Diallo-arrest, strijdig met het Unierecht. De redenering van de rechtbank, gebaseerd de rechtsbeginselen 'nemo auditur turpitudinem suam allegans' en 'patere legem quam ipse fecisti', zou ook toegepast kunnen worden op de 'foutieve' uitvoering van artikel 42 van de Vreemdelingenwet in artikel 52 van het Vreemdelingen-KB zoals vastgesteld door de RvS in arrest nr. 255.275.

Anderzijds heeft het GwH al aanvaard dat artikel 159 van de Grondwet niet belet dat een administratieve overheid zich voor de rechter beroept op de onwettigheid van een (verordenend) besluit dat zij zelf heeft genomen (Arbitragehof 26 april 2007, nr. 70/2007, B.6.2; Grondwettelijk Hof 19 september 2007, nr. 121/2007, B.6.2.). Daar tegenover staat wel dat de bestuurlijke overheid, wanneer zij van oordeel is dat een door haar genomen besluit of verordening onwettig is, de dwingende plicht heeft die onwettigheid onverwijld te herstellen door het besluit of de verordening te herzien en in overeenstemming te brengen met de wet of de hogere regel (RvS nr. 138.975 van 10 januari 2005). De overheid moet zo spoedig mogelijk de rechtsonzekerheid remediëren die zij zelf gecreëerd heeft (RvV 27 oktober 2021, nr. 263.065).

6.

Gelet op alle redenen hierboven, is de thans bestreden beslissing duidelijk laattijdig genomen en dient dus om deze redenen reeds te worden vernietigd."

2.2 Verzoekster voert de schending aan van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit omdat de beslissing tot weigering niet binnen de wettelijke termijn van zes maanden werd genomen. In die mate is verzoekster van oordeel dat aan haar een F-kaart had moeten worden afgegeven.

Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet stelt dus als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit vindt wat dat betreft geen rechtsgrond in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Er moet worden aangenomen dat overeenkomstig dit laatste artikel een recht op verblijf van meer dan drie maanden slechts kan worden erkend voor zover blijkt dat werd voldaan aan de gestelde voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht.

Gelet op het voorgaande, volgt uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 52, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen verplichting voor verweerder om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging wanneer binnen die termijn geen beslissing is genomen (cf. RvS 9 maart 2023, nr. 15.275; RvS 11 september 2023, nr. 257.271).

Bijkomend wil de Raad erop wijzen dat artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 10, eerste lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn). Laatstgenoemde bepaling luidt als volgt:

"Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, 'verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven."

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: het Hof) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07,

Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht, buiten toepassing laten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05, van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77, van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09, en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

In dit verband acht de Raad het dan ook nuttig om te verwijzen naar het arrest *Diallo* van het Hof (HvJ 27 juni 2018, C-246/17), waarin onder meer het volgende werd gesteld:

“1) Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG [...] moet aldus worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht; 2) Richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”

Uit voormelde blijkt dat de beslissing inzake de aanvraag voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger zowel dient te worden getroffen als ter kennis moet worden gebracht binnen de termijn van zes maanden. Verzoekster diende op 3 januari 2024 haar aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing dateert van 15 oktober 2024 en werd op 18 oktober 2024 aan verzoekster betekend. Verzoekster kan dan ook worden bijgetreden dat de in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervatte termijn is overschreden. Echter zoals hoger gesteld, bepaalt artikel 42 van de Vreemdelingenwet niet de gevolgen als de termijn van zes maanden wordt overschreden.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter eveneens dat de gemachtigde tot de conclusie komt dat verzoekster niet aantoonbaar te voldoen aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven. Een verblijfsrecht op grond van de Burgerschapsrichtlijn kan enkel worden verleend als vastgesteld is dat aan de voorwaarden is voldaan. De Raad herhaalt dat het Hof immers in het voormeld arrest *Diallo* duidelijk heeft vastgesteld dat *“richtlijn 2004/38 [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”*.

Zoals reeds gesteld, heeft verweerder dit onderzocht en komt hij in de bestreden beslissing tot de conclusie dat verzoekster niet aan de voorwaarden voldoet om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven. De Raad wil hierbij verwijzen naar wat het Hof in het voornoemd arrest *Diallo* heeft gesteld:

“51. Hoewel er niets op tegen is dat een nationale wettelijke regeling het stilzwijgen van het bevoegde bestuur gedurende een termijn van zes maanden na indiening van de aanvraag gelijkstelt met een weigeringsbesluit, blijkt reeds uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 dat deze zich ertegen verzet dat dat stilzwijgen wordt beschouwd als een goedkeuringsbesluit.”

Aan verzoekster kan dus niet automatisch een verblijfsrecht worden toegekend enkel en alleen omdat de termijn van zes maanden in casu is verstreken nu blijkt dat ze niet daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven. Gelet op de onverenigbaarheid van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet met artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest *Diallo*, dient de Raad voormelde nationale bepaling dan ook buiten toepassing te laten.

De Raad wijst er verder nog op dat bovenstaande analyse niet beschouwd kan worden als een schending van het verbod op de (neerwaartse) verticale werking van de Burgerschapsrichtlijn. Het Hof van Justitie heeft in het arrest van 24 juni 2019 in de zaak C-573/17 *Poplawski* nog samengevat wanneer er sprake is van een verbod op de verticale werking van de richtlijn. Het Hof stelt:

*“65. Daarenboven kan, volgens vaste rechtspraak van het Hof, een richtlijn op zichzelf geen verplichtingen voor een particulier scheppen en dus als zodanig niet tegen hem worden ingeroepen voor een nationale rechterlijke instantie (zie met name arresten van 26 september 1996, *Arcaro*, C-168/95, EU:C:1996:363, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak; 17 juli 2008, *Arcor e.a.*, C-152/07C-154/07, EU:C:2008:426, punt 35, en 22 januari 2019, *Cresco Investigation*, C-193/17, EU:C:2019:43, punt 72 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 66. Er moet immers aan worden herinnerd dat, krachtens artikel 288, derde alinea, VWEU, het verbindende karakter van een richtlijn, dat de grondslag vormt voor de mogelijkheid om deze aan te voeren, slechts bestaat ten aanzien van „elke lidstaat waarvoor zij bestemd is” en dat de Unie alleen bevoegd is om algemeen en abstract met onmiddellijke werking verplichtingen op te leggen aan particulieren wanneer haar de bevoegdheid is toegekend om verordeningen vast te stellen (zie in die zin arresten van 12 december 2013, *Portgás*, C-425/12, EU:C:2013:829, punt 22, en 22 januari 2019, *Cresco Investigation*, C-193/17, EU:C:2019:43, punt 72). 67. Uit het voorgaande volgt dat een nationale rechter niet op grond van een bepaling van een richtlijn, zelfs al is deze duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk, een hiermee strijdige bepaling van zijn nationale recht buiten toepassing mag laten indien daardoor een aanvullende verplichting aan een particulier wordt opgelegd (zie in die zin arresten van 3 mei 2005, *Berlusconi e.a.*, C-387/02, C-391/02 en C-403/02, EU:C:2005:270, punten 72 en 73; 17 juli 2008, *Arcor e.a.*, C-152/07–C-154/07, EU:C:2008:426, punten 35-44; 27 februari 2014, *OSA*, C-351/12, EU:C:2014:110, punten 46 en 47; 7 augustus 2018, *Smith*, C-122/17, EU:C:2018:631, punt 49, en 22 januari 2019, *Cresco Investigation*, C-193/17, EU:C:2019:43, punt 73).”*

De Raad stelt vast dat uit die uitlegging blijkt dat een nationale rechter niet op grond van een bepaling van een richtlijn, zelfs al is deze duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk, een hiermee strijdige bepaling van zijn nationale recht buiten toepassing mag laten indien daardoor een aanvullende verplichting aan een particulier wordt opgelegd. Hierin wordt duidelijk verwezen naar het opleggen van “verplichtingen” aan particulieren via de toepassing of interpretatie van een richtlijn. Het gevolg van de toepassing van het arrest *Diallo* houdt evenwel niet in dat ten onrechte op basis van de richtlijn verplichtingen worden gecreëerd voor de particulier. Het Hof heeft louter gesteld dat het toekennen van een recht louter omwille van het verstrijken van een termijn ingaat tegen de richtlijn. Bijgevolg bezondigt de Raad zich in deze niet aan het verbod op de verticale werking van de richtlijn. Evenmin kan verzoekster worden gevolgd waar ze aanvoert dat de toepassing van het arrest *Diallo* van het Hof in casu inhoudt dat de administratieve overheid zich op de eigen fout beroept om aan haar een subjectief recht te ontfangen.

Verzoekster haalt een arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013, met nr. 121/2013 aan. Dit kan echter niet tot een andere beoordeling leiden. Het Hof heeft hierin uitspraak gedaan over een middel waarin werd aangehaald dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet de artikelen 5, lid 2, en 10, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG gebrekkig omzet. Het ging om een verschil tussen aanvragen tot gezinshereniging door familieleden van een burger van de Unie die in België zijn ingediend ten opzichte van aanvragen die in het buitenland werden ingediend. Het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof alsook arrest nr. 128/2010 van dit Hof, waarnaar de parlementaire voorbereiding bij artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verwijst, en tevens het arrest van de Raad van State van 17 januari 2017 dat verzoekster aanhaalt in haar verzoekschrift, zijn gewezen vóór het arrest *Diallo* van het Hof van Justitie (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*). Een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart na een bepaalde periode kan enkel aan de orde zijn indien vaststaat dat het familielid van de Unieburger voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond. Het eerste middel is dan ook ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 47/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende: “Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een

behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoekster wenst vooreerst te antwoorden op het argument vanwege verwerende partij dat er in casu geen sprake is van een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon daar deze reeds geruime tijd in België verblijft. Uit de bewoordingen "in eerste instantie" blijkt duidelijk dat verwerende partij dit als een determinerend element beschouwd heeft.

De aanvraag werd dus "in eerste instantie" geweigerd omdat verwerende partij van mening is dat het recht op vrij personenverkeer in hoofde van de referentiepersoon niet wordt geschonden.

Hiermee voegt verwerende partij evenwel een bijkomende voorwaarde toe aan de wet.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde 'andere' familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop verzoekster haar aanvraag steunde, luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie."

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

"§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, §2, eerste lid Vreemdelingenwet – zijnde dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin” - zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen.

Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

De wet stelt dus niet dat andere familieleden EN ten laste moeten zijn EN deel moeten uitmaken van het gezin van de EU-burger.

Het is OF ten laste zijn OF deel hebben uitgemaakt van het gezin van de EU-burger.

Indien de betrokkene ten laste is of deel uitmaakt van het gezin kan er geen extra voorwaarde worden toegevoegd dat er bovendien sprake moet zijn van een eventuele dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.

Door te eisen dat verzoeker EN ten laste moeten zijn EN deel moeten hebben uitgemaakt van het gezin van de EU-burger, waardoor deze eventueel geen nuttig effect zou ontlenen aan het recht op vrij verkeer, schendt verwerende partij het materieel motiveringsprincipe, alsook het Unierecht.

6.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG. Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft: • de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft; • de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; • de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie.

(...)

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie"). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II. Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan." (Arrest "Lebon" van 18 juni 1987). "(...) onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld." (Arrest "Jia" van 9 januari 2007). Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen. De derde categorie van "andere" familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin."

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie" in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkte Uw Raad dan reeds ook op dat – hoewel de bewoordingen "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin", vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de voormelde richtlijn luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem

aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

In het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).”

En:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest. Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).”

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van financiële afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. In casu heeft verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met het feit van de financiële afhankelijkheid in het land van herkomst.

7.

Ook Uw Raad bevestigde reeds hetgeen hierboven gaat in meerdere arresten, o.a. in RvV 10 maart 2021, nr. 250 751:

“Zoals verzoekers terecht aanvoeren, steunt de eerste bestreden beslissing op het determinerende motief dat het vrij verkeer van de referentiepersoon niet wordt belemmerd door de bestreden beslissing.

[...]

Uit artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen; ofwel*
- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.*

[...]

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 533239/001, 20-21).

[...]

De doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

[...]

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37).

[...]

De artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet moeten dus tot doel hebben te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaatgeneraal Y. BOT, nrs. 86 en 90).

In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie "te begeleiden naar" het gastland waar deze burger van het primair verblijfsrecht, dat verbonden is aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term "begeleiden" slaat noodzakelijkerwijs op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

[...]

Het Hof heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst "op het ogenblik" dat de derdelander verzoekt om "zich bij de burger van de Unie te voegen" te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijs de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie "te voegen" in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet. Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijs aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst "te begeleiden" naar het gastland, doch zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst "te vervoegen" in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is 'begeleiden'), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijs vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is 'vervoegen'). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33).

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus "nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie" aan te tonen en dit omwille van "bijzondere feitelijke omstandigheden", zoals onder meer "financiële afhankelijkheid" of "het behoren tot het huishouden". Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd.

[...]

Verweerder stelt vast dat de referentiepersoon sinds 24 juli 2012 in België verblijft en er geen sprake is van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer. De verwerende partij gaat er hiermee echter aan voorbij dat, zoals hoger uiteengezet, de situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de referentiepersoon zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De enkele omstandigheid dat de referentiepersoon reeds een aantal jaren in België woont, verhindert niet dat de situatie van afhankelijkheid later is ontstaan en dat de ruimere familieleden zich later bij de referentiepersoon voegen. Derhalve kon de verwerende partij niet louter op grond van dit element en zonder onderzoek van de stukken die de band van afhankelijkheid moeten aantonen, de aanvraag weigeren op grond van het motief dat er geen sprake zou zijn van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon."

Eenzelfde motivering kan ook nog teruggevonden worden in bijvoorbeeld het recentere arrest RvV 12 september 2023, nr. 294.090.

8.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende:

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

In diezelfde voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen die hieronder zullen worden besproken, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvoldoende vermogen is in het land van herkomst.

Verder heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat betreft het 'ten laste' zijn benadrukt dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. De vereiste van het 'ten laste zijn' houdt in dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag (RvV 25 november 2020, nr. 244 772, dat naar analogie kan toegepast worden op huidige casus).

10.

Wat de bewijsstukken in deze betreft, legde verzoekster de hierna volgende bewijsstukken neer, die aantonen dat zij op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en haar inschrijving in België, ten laste was van de referentiepersoon omdat zij onvoldoende kon voorzien in haar eigen basisbehoeften in het land van herkomst.

Er werden maar liefst 25 bewijzen van geldverzendingen overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster in een periode van een drietal jaar voorafgaand aan de inschrijving in België, waarbij in bepaalde periodes zelfs op maandelijks basis geld werd overgemaakt!

(stuk 3)

Verwerende partij betwist deze financiële steun an sich niet! Dit blijkt uit de bewoordingen in de bestreden beslissing:

“Niettegenstaande dat er in de afgelopen jaren geregeld een geldovermaking van de referent aan betrokkene gebeurde, kan niet beoordeeld worden of deze fundamenteel was om in het levensonderhoud van de betrokkene te voorzien.”

De financiële steun op zich wordt dus aanvaard; het zijn de bewijzen van onvermogen – en daardoor de behoefte – die niet worden aanvaard (zie infra).

Feit is alleszins dat er 25 bewijzen van geldverzendingen voorliggen: in een periode van ongeveer een drietal jaren voor de komst naar België werd verzoekster met periodes quasi maandelijks financieel gesteund door de referentiepersoon in het land van herkomst, waarbij het telkens gaat om aanzienlijke bedragen per keer (vaak 200 euro of meer per keer). Het valt daarbij op dat deze bedragen zeer consequent werden overgemaakt, hetgeen dus gezien kan worden als een vorm van inkomen dat verzoekster kreeg om in haar levensonderhoud te voorzien.

11.

Verzoekster heeft daarnaast wel degelijk op afdoende wijze aangetoond dat zij in het land van herkomst onvoldoende inkomsten en middelen had. Zo legde zij voor:

- Attest MI-GLIS dd. 05.12.2023 (stuk 4)

Hierin wordt geattesteerd dat verzoekster sinds haar geboorte geen enkel onroerend goed of zakelijk recht heeft bezit in Suriname!

Zij is dus wel degelijk behoeftig in Suriname.

Verwerende partij aanvaardt dit attest niet omdat er uit een eerdere visumaanvraag dd. 09.11.2023 zou gebleken zijn dat verzoekster arbeider was.

Dit weerhouden in voorliggende aanvraag tot gezinshereniging houdt geen steek, daar 'voldoende bestaansmiddelen' in het kader van een toeristisch visum geenszins gelijkgesteld kan worden als 'voldoende bestaansmiddelen om te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften in Suriname'. Bovendien stond de zus van verzoekster toen reeds garant, zoals blijkt uit het administratief dossier! Verwerende partij wijst de bewijzen van 'onvermogenheid' zonder meer af, louter en alleen omdat er in de visumaanvraag melding wordt gemaakt van het feit dat verzoekster arbeider was in Suriname. De motivering van verwerende partij is zeer standaard en gebrekkig op dit vlak!

De gemiddelde leefkost in Suriname bedraagt 683 euro per maand voor een alleenstaande en maar liefst 2.511 euro voor een familie, zonder huur! Het gemiddelde loon daarentegen bedraagt maar 264 euro!

Verzoekster herhaalt hetgeen hierboven reeds uiteen werd gezet met betrekking tot het 'ten laste zijn', meer bepaald onder punt 8. Uit de daar aangehaalde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten

laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

Er kan ook verwezen worden naar de mededeling van de Europese Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden dd. 02.07.2009:

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn.

Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen.

De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen. Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

Nergens in deze tekst, noch in de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie (arresten Jia en Reyes, zie supra onder punt 8) kan er worden gelezen dat de verzoeker geen énkelt inkomen mocht hebben in het land van herkomst. Neen, men moet wél feitelijk materieel/financieel worden gesteund door de referentiepersoon omdat men onvoldoende zelf in de eigen basisbehoeften kan voorzien!

Verzoekster herhaalt dat zij heeft aangetoond dat zij sinds haar geboorte nooit eigenaar is geweest van een goed of zakelijk recht. Zij diende dus te huren om te kunnen wonen.

Zij is moeder van 3 minderjarige kinderen!

Zij verdiende in het ziekenhuis (dit is de werkgever waarvan melding wordt gemaakt in de visumaanvraag dd. 09.11.2023) omgerekend zo'n 366 euro per maand. Gelet op hetgeen hierboven werd gesteld met betrekking tot de maandelijkse leefkost voor een gezin in Suriname, hoeft het verder geen betoog dat verzoekster uiteraard niet kon rondkomen en dus niet op eigen houtje kon voorzien in de basisbehoeften van zichzelf en de kindjes! Reden waarom zij dus reeds jaren (ook tijdens haar tewerkstelling dus!) op regelmatige basis werd gesteund door de referentiepersoon en dus ten laste was van deze laatste!

(stuk 8)

12.

Het is duidelijk dat verzoekster in het mate van het mogelijke heeft aangetoond dat zij onvoldoende vermogend was in het land van herkomst, reden waarom zij financieel gesteund werd door de referentiepersoon, in de periode voorafgaand aan de komst naar België en dus 'in het verleden'.

Verzoekster heeft dus gedaan wat van haar verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen (hetgeen niet wordt betwist), waarbij zij zelf onvoldoende vermogend was om in de eigen basisbehoeften te kunnen voorzien en daarom financieel afhankelijk.

In dit opzicht kan verwezen worden naar een arrest van Uw Raad, waarbij duidelijk wordt geoordeeld dat het 'ten laste' zijn in concreto moet worden onderzocht (RvV 15 oktober 2024, nr. 314 828):

“Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid in concreto moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). [...]

Dit brengt met zich mee dat 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

[...]

De Raad benadrukt dat de voorwaarde van het ten laste “zijn” inhoudt dat het om een bestaande toestand moet gaan (RvS, nr. 241 649 van 29 mei 2018. [...]

De Raad stelt samen met de verzoekende partij vast dat de verwerende partij nagelaten heeft de voorgelegde geldstortingen op concrete wijze af te toetsen en in essentie louter heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangetoond heeft dat zij onvermogen was of zelf niet kan remediëren aan haar onvermogenheid, motivering die blijkens de bespreking supra kennelijk onredelijk is. [...]

Uw Raad stelde tevens dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (RvV 18 januari 2022, nr. 266 907, eigen onderlijning):

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de 'voorgaande jaren'. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben 'op andere delen van Marokko'. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met 'andere delen van Marokko'. De beoordeling dat de voorgelegde attesten 'niet relevant' zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de 'voorgaande jaren' en niet handelen over 'andere delen van Marokko', is kennelijk onredelijk.”

Of ook (RvV 7 juni 2022, nr. 273 725):

“Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend

zijn, doch dat ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene.

Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen.

In casu blijkt dat de verzoekende partij over een aanzienlijke periode op maandelijkse basis aanzienlijke bedragen in ontvangst heeft genomen, die gelet op de levenskost in Marokko ruimschoots volstaan om te overleven. De verzoekende partij dient echter wel aan te tonen dat die geldsommen ook echt noodzakelijk zijn om in haar basisbehoeften te voorzien, m.a.w. moet zij haar onvermogen in het land van herkomst aantonen.

De Raad moet er ingevolge de rechtspraak van het Hof van Justitie op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

De verwerende partij mag dus wel verwachten dat de verzoekende partij dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, § 40)."

Of nog eenzelfde motivering in RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 en zeer recent in RvV 24 september 2024, nr. 313 406.

13.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de voorliggende aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken gedurende een zeer ruime periode geld overgemaakt aan verzoekster, dewelke zij nodig had om te kunnen voorzien in haar basisbehoeften gelet op het aangetoonde gegeven dat zij onvoldoende vermogend was in Suriname.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.4 In een derde middel voert verzoekster wederom de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar derde middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"1. Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) *In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster en haar samenwoont met de referentiepersoon, alsook van het feit dat verzoekster moeder is van 3 minderjarige kinderen die hier verblijven! Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

Over de minderjarige kinderen wordt met geen woord gerept in de bestreden beslissing!

Nochtans kwamen deze tezamen met verzoekster aan in België. Voor hen heeft de gemeente evenwel nog geen aanvraag opgestart, doch de kinderen gaan hier wél naar school! (stukken 5-6-7)

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster (en bij uitbreiding haar minderjarige kinderen) de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en uit te wijzen uit België. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoekster toonde enerzijds nochtans aan dat zij al ten laste was in het verleden van de referentiepersoon; dat zij er inmiddels een gezin mee vormt in België; én dat zij in Suriname onvoldoende vermogend is. Zij heeft er geen partner, geen familie, geen eigendommen, ... Haar kinderen verblijven hier en gaan hier naar school! Over de minderjarige kinderen wordt met geen woord gerept in de bestreden beslissing!

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster enerzijds gescheiden dient te leven van de referentiepersoon en anderzijds haar privé belangen en die van haar kindjes (!!) alhier zou moeten achterlaten en terugkeren naar een situatie waar zij amper kunnen rondkomen heeft, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan hun familieleven én privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

4.

Verwerende partij heeft duidelijk geen concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van álle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van het gehele gezin.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden

van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Verwerende partij vergeet dat het hier om minderjarige kinderen gaat.

Uit de beslissing blijkt daarentegen dat de gemachtigde zich beperkt heeft tot een zeer algemene stelling, zonder daarbij in concreto de individuele belangen van verzoekster en haar minderjarige kinderen af te wegen.

Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook onvoldoende (geen!) rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Verwerende partij moest daarentegen een belangenafweging ("fair balance-toets") maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Dat volgt uit het arrest 'Jeunesse tegen Nederland' van het EHRM.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;
- De omvang van de banden in de staat;
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familie lid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het EHRM herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag legt lidstaten op om ervoor te zorgen dat "bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging vormen".

In casu is de deze "fair balance-toets" niet voldoende gebeurd, omdat totaal géén rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen.

Het middel is dan ook gegrond."

2.5 Gelet op de onderlinge samenhang van het tweede en het derde middel, worden deze samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middele" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. Ze zet echter niet uiteen op welke wijze deze bepaling en beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre zijn de middelen dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. In de eerste plaats motiveert verweerder, met verwijzing naar artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoekster geen verblijfsrecht kan worden toegekend omdat niet blijkt dat verzoekster reeds in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon dan wel aldaar deel uitmaakte van diens gezin. Verweerder stelt dat niet is aangetoond dat verzoekster onvermogen was in haar land van herkomst. Ondanks het feit dat zij er geen onroerende goederen had, wordt er niet aangetoond dat zij in Suriname in de jaren en maanden voorafgaand aan haar komst naar België geen andere vorm van inkomsten had. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster in het kader van haar visumaanvraag heeft aangegeven economisch actief te zijn geweest als arbeider in Suriname en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te kunnen beschikken om een visum type C te bekomen. Betreffende de bevelscomponent van de bestreden beslissing, motiveert verweerder met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat het legaal verblijf van verzoekster in België intussen verstreken is.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de niet in artikel 40bis, § 2, 2°, bedoelde partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame partnerrelatie heeft en die de burger begeleidt of komt vervoegen, voor zover ze niet een van de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het oud Burgerlijk Wetboek zijn en evenmin een duurzame partnerrelatie onderhouden met een andere persoon;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 2°, moeten bewijzen dat zij in het land van herkomst ten laste zijn van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen dan wel dat zij er deel uitmaken van diens gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat verweerder in dat geval *“het land van herkomst”* zou dienen gelijk te stellen met *“het gastland”*.

Wat betreft de interpretatie van het begrip *“ten laste”*, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip *“ten laste”* werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia*:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten *Jia* en *Reyes* blijkt dat de hoedanigheid van het *“ten laste”* komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe gehouden is alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

In casu oordeelt verweerder dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van haar Nederlandse zus in haar land van herkomst, Suriname. Verweerder stelt immers het volgende vast:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat alvast niet kan blijken dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst. Uit het attest van MI-GLIS mag dan wel blijken

dat betrokkene geen onroerend goed bezit in Suriname, maar niets sluit uit dat betrokkene in de jaren en maanden voorafgaand aan haar komst naar België wel degelijk over inkomsten beschikte in Suriname. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag dd. 09.11.2023 (NLDPRM230019691) ten opzichte van de Nederlandse autoriteiten in Suriname aantoonde dat zij economisch actief was als arbeider bij AZP en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte om een visum type C kort verblijf afgeleverd te krijgen. Betrokkene kan bezwaarlijk in november 2023 aanhalen economisch actief te zijn en daarbij aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om een visum te verkrijgen, om na haar aankomst te claimen dat zij ten laste was van haar Nederlandse zus in het land van herkomst.

Niettegenstaande dat er in de afgelopen jaren geregeld een geldovermaking van de referent aan betrokkene gebeurde, kan niet beoordeeld worden of deze fundamenteel was om in het levensonderhoud van de betrokkene te voorzien. Immers, betrokkene was klaarblijkelijk niet onvermogen wat betreft inkomsten in het land van herkomst en toont niet aan dat zij met haar inkomen niet kon voorzien in haar levensonderhoud, waardoor niet kan ingeschat worden of de bedragen essentieel dan wel aanvullend waren voor het overleven van de betrokkene. De voorgelegde gelden kunnen evenzeer voor andere doeleinden zijn aangewend. Het is niet ongebruikelijk dat familieleden die in het buitenland verblijven geld naar familie en vrienden in het land van origine overmaken bij wijze van schenking zonder dat de familie/vrienden er op zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien.”

Verzoekster betwist deze vaststellingen. Ze voert aan dat het beschikken over voldoende bestaansmiddelen in het kader van een aanvraag voor een toeristisch visum niet gelijk kan worden gesteld aan het beschikken over voldoende bestaansmiddelen om in het eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Ze wijst erop dat haar zus, de referentiepersoon, in het kader van de genoemde visumaanvraag ook reeds garant stond. Daarnaast ontkent verzoekster niet dat zij was tewerkgesteld in een ziekenhuis in haar land van herkomst. Ze wijst er echter op dat de gemiddelde levenskost in Suriname ongeveer 2511 euro per gezin bedraagt terwijl ze in het ziekenhuis slechts 366 euro per maand verdiende. Verzoekster betoogt dan ook dat haar loon onvoldoende was om in haar eigen levensonderhoud en dat van haar minderjarige kinderen te voorzien. Dat is volgens verzoekster dan ook de reden waarom zij financieel werd ondersteund door de referentiepersoon.

Na nazicht van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoekster op 9 november 2023 bij de Nederlandse autoriteiten een visumaanvraag indiende met als doel van de reis “familiaa”. In het kader van deze visumaanvraag gaf verzoekster aan dat haar beroep ‘arbeider’ was. Als naam van de werkgever wordt “AZP” vermeld. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode) de aanvrager van een visum (kort verblijf) dient aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar zijn land van herkomst. Verzoekster moet aan deze voorwaarde voldaan hebben nu haar op 15 november 2023 het gevraagde visum werd toegekend. Verzoekster betwist niet dat zij als arbeider werkzaam was in haar land van herkomst en brengt – voor het eerst in het kader van de huidige procedure – een verklaring van de algemeen directeur van het AZP (Academisch Ziekenhuis Paramaribo) van 13 december 2023 bij. Hierin wordt verklaard dat verzoekster sinds 1 oktober 2020 in dienst is van het ziekenhuis. Verzoekster was werkzaam als codeur en genoot een “maandelijkse bezoldiging van SRD 7.154,00 alsmede vaste toelagen administratief dossier SRD 3.957,50 tevens mee te nemen de door de overheid toegekende maandelijkse overbruggingstoelage van SRD 2.500,00”. Gelet op voorgaande vaststellingen kan worden aangenomen dat verzoekster in het herkomstland voor haar komst naar België zelf professioneel actief was. Er dient op te worden gewezen dat de bewijslast inzake het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/2 van de Vreemdelingen op de aanvrager rust. Het komt verzoekster toe om in het kader van haar aanvraag als ander familielid ten laste van een Unieburger aan te tonen dat zij wel degelijk aangewezen was op de financiële steun van de Unieburger om in haar basisbehoeften te voorzien. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster door middel van een eigen tewerkstelling in haar land van herkomst kan worden geacht over de nodige bestaansmiddelen te beschikken en dus niet kan worden beoordeeld of de geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoekster fundamenteel waren voor deze laatste om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Verweerder stelt op goede gronden vast dat verzoekster immers niet onvermogen was wat betreft haar inkomsten uit arbeid in Suriname. Er kan dan ook niet worden ingeschat of de financiële steun van de referentiepersoon een essentieel dan wel een louter aanvullend karakter had. Het kwam verzoekster toe om aan te tonen dat zij wel degelijk op de geldsommen van de referentiepersoon was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Indien verzoekster in haar hoedanigheid van arbeider onvoldoende inkomsten vergaarde om in haar land van herkomst in haar basisbehoeften te voorzien, dan stond het haar vrij om in het kader van haar verblijfsaanvraag van 3 januari 2024 hierover klaarheid te scheppen.

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster zelf economisch actief was in haar land van herkomst en dat haar bovendien ook een visum werd afgeleverd waarbij zij voldeed aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, verweerder

oordeelt dat zij niet heeft aangetoond werkelijk aangewezen te zijn geweest op de geldstorting van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften in het land van herkomst te voorzien. De overpeinzing van verzoekster dat voldoende bestaansmiddelen in het kader van een toeristisch visum geenszins gelijkgesteld kunnen worden aan voldoende bestaansmiddelen om te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften in Suriname, kan in het licht van de feitelijke gegevens die de zaak kenmerken niet overtuigen, dit temeer nu uit de samenlezing van de artikelen 14, eerste lid en artikel 32 van de Visumcode niet enkel blijkt dat de toekenning van een visum kort verblijf veronderstelt dat is nagegaan dat de aanvrager over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de reis en het verblijf maar ook dat is nagegaan of de aanvrager op betrouwbare wijze blij heeft gegeven van een voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Uit de bijlage II bij de genoemde Visumcode blijkt dat dit laatste aspect onder meer getoetst wordt aan de hand van "*bewijs van financiële middelen in het land van verblijf; (...) bewijs van een dienstverband: bankafschriften; (...) eigendomsbewijzen van onroerend goed; (...) bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie*". Anders dan wat verzoekster aldus voorhoudt, wordt wel degelijk rekening gehouden met de financiële/economische situatie van een visumaanvrager in het herkomstland om een inschatting te kunnen maken of de aanvrager na afloop van het visum wel terug zal keren naar het herkomstland. Dat haar het visum werd toegekend, houdt dit bijgevolg in dat verzoekster moet hebben aangetoond dat zij in Suriname zelf over afdoende inkomsten beschikte om in haar basisbehoeften te voorzien, minstens toont zij niet anderszins aan. Het gegeven dat er zich in het administratief dossier een verbintenis tot tenlasteneming van 21 september 2023 bevindt waarbij de referentiepersoon zich voor verzoekster garant stelt, doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Deze verbintenis tot tenlasteneming neemt immers niet weg dat verzoekster daadwerkelijk economisch actief was in haar land van herkomst.

Waar verzoekster een verklaring van haar werkgever AZP bijbrengt waarin wordt gesteld dat ze een "*maandelijkse bezoldiging van SRD 7.154,00 alsmede vaste toelagen ad SRD 3.957,50 tevens mee te nemen de door de overheid toegekende maandelijkse overbruggingstoelage van SRD 2.500,00*" ontving en dit omgerekend ongeveer 366 euro bedraagt, lijkt verzoekster aannemelijk te willen maken dat haar inkomsten uit arbeid in Suriname onvoldoende waren om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Verzoekster wijst er eveneens op dat de gemiddelde levenskost voor een gezin in Suriname ongeveer 2511 euro bedraagt. De Raad kan enkel vaststellen dat de verklaring van de algemeen directeur van het AZP niet aan verweerder ter kennis werd gebracht voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548). Er kan met deze verklaring dan ook geen rekening worden gehouden.

Verzoekster doet met de verwijzing naar de geldverzendingen en met haar betoog dat zij geen onroerend goed bezit in Suriname, dat zij er een woning diende te huren en dat de gemiddelde levenskost in Suriname meer bedroeg dan hetgeen zij door tewerkstelling kon verwerven, geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing waaruit is gebleken dat zij haar onvermogen in het herkomstland niet heeft aangetoond. Haar subjectieve overtuiging dat de voorgelegde stukken wel degelijk haar behoefte aantonen, is niet dienstig. Verzoekster blijft hameren op de stukken waaruit blijkt dat de referentiepersoon over een geruime periode geldstorting heeft overgemaakt, doch de Raad benadrukt dat de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander en aldus niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen, zodat het niet kennelijk onredelijk of in strijd met de Vreemdelingenwet is om te vereisen dat verzoekster aantoont dat zij in het land van herkomst op deze sommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.

Gelet op de hoger uiteengezette rechtspraak van het Hof van Justitie kon verweerder uit de door hem gedane vaststellingen terecht afleiden dat verzoekster niet aantoont dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst, aangezien het tijdelijk overmaken van geld aan een familielid in het land van herkomst niet noodzakelijkerwijze betrekking heeft op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zij maakt evenmin aannemelijk dat verweerder een onredelijke bewijslast oplegt of in casu te stringent oordeelt wat betreft het bewijs van onvermogen. Nu uit concrete gegevens gebleken is dat verzoekster wel degelijk economisch actief was in het herkomstland en hieruit kan afgeleid worden dat zij in staat was te voorzien in haar levensonderhoud nu er geen stukken voorliggen die het tegendeel aantonen, komt het verzoekster toe met concrete gegevens deze vaststelling in een ander daglicht te plaatsen. Zoals hoger reeds vastgesteld, kan zij daartoe niet volstaan met de verwijzing naar de door haar voorgelegde attesten en geldverzendingbewijzen.

De Raad wijst er verder op dat, waar verzoekster nog verwijst naar rechtspraak om haar standpunt kracht bij te zetten, rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (cf. RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien

toont verzoekster niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door haar aangehaalde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Wat de bevelscomponent betreft, voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster betoogt dat er geen rekening werd gehouden met haar familiale situatie. Ze is moeder van drie minderjarige kinderen die ook in België verblijven en alhier naar school gaan. Ter staving hiervan legt verzoekster samen met haar verzoekschrift drie schoolattesten neer. Verzoekster meent dat hiermee geen rekening wordt gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Nochtans kwamen de kinderen samen met verzoekster in België aan maar voor hen werd er geen verblijfsaanvraag opgestart.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd is, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster samen met haar drie minderjarige kinderen een aankomstverklaring heeft afgelegd. Er wordt niet betwist dat de kinderen van verzoekster eveneens op het Belgische grondgebied aanwezig zijn. Echter kan verweerder worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat er geen sprake is van minderjarige kinderen met een verblijfsrecht in België. Verzoekster voert zelf aan dat ze voor haar minderjarige kinderen geen verblijfsaanvraag heeft ingediend. De kinderen beschikken aldus niet over een verblijfsrecht in België, hetgeen niet wordt betwist. Zoals verweerder dan ook in zijn nota met opmerkingen aanvoert, volgen de minderjarige kinderen de administratieve situatie van hun moeder. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekster van haar minderjarige kinderen zou worden gescheiden, nu de kinderen niet over een verblijfsrecht in België beschikken en er van hen aldus wordt verwacht hun moeder te vergezellen naar hun land van herkomst. Het gegeven dat de kinderen in België naar school gaan, verandert hier niets aan. Verzoekster toont niet aan waarom het enkele feit dat de kinderen in België naar school gaan, hen verhindert om hun moeder te vergezellen naar hun land van herkomst. Er blijkt dan ook niet welk belang verzoekster bij haar kritiek kan laten gelden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekster verweerder in kennis heeft gesteld van het feit dat haar kinderen in België schoollopen. De schoolattesten die verzoekster slechts voor het eerst in het kader van de huidige procedure bij haar verzoekschrift voegt, werden niet eerder aan verweerder ter kennis gebracht.

Gelet op het voorgaande en de motieven van de bestreden beslissing, kan verzoekster niet worden bijgetreden waar ze aanvoert dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met haar minderjarige kinderen. Verweerder heeft op goede gronden vastgesteld dat de kinderen niet over een verblijfsrecht in het Rijk beschikken. De kinderen kunnen dan ook hun moeder volgen bij terugkeer naar hun land van herkomst. Minstens toont verzoekster niet met enig concreet begin van bewijs aan waarom dit in casu niet mogelijk zou zijn.

In zoverre verzoekster nog gewag maakt van een gezinsleven met haar Nederlandse zus, de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat de verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld aan andere familieleden van de Unieburger, met name dat het ander familielid ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, in wezen niet verschilt van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden die raken aan deze bijkomende afhankelijkheid is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Verzoekster, die een gezonde volwassen vrouw is, maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij niet in staat is om op zelfstandige wijze in Suriname te leven. Het loutere feit dat zij in België samenwoont met de referentiepersoon doet aan voorgaande geen afbreuk. De banden die zij heeft met haar in België verblijvende zus betreffen louter affectieve banden die volwassen verwanten met elkaar onderhouden en die ook via moderne communicatiemiddelen of bezoeken aan elkaar onderhouden kunnen worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is niet bewezen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het tweede en derde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN